

Lille Svend

- Hvor skal du hen?

Stemmen var venlig og kom inde fra træerne, men drengen svarede ikke. Han drejede fra vejen og fortsatte ad stien hen mod den gamle silo, hvor han plejede at sidde hver dag efter skole.

- Hvor skal du hen? gentog stemmen lidt højere.

- Ingen steder, svarede drengen uden at se op.

- Hvorfor græder du?

- Bare fordi, sagde drengen.

Han gik hurtigere, mens han sparkede til stenene med sine råhvide sneakers. Så lød der skridt omme bag ham.

- Vent, sagde stemmen, - du skal ikke gå alene.

Drengens øjne blinkede hurtigt, han sagde:

- Du kan alligevel ikke gå med derhen, hvor jeg skal.

- Hvorfor ikke? spurgte stemmen.

- Fordi..., sagde drengen forsigtigt, - jeg skal hen til lille Svend.

Det blæste koldt ind over stien, og drengens hår fløj op, så man kunne se hans blege baghoved. Skridtene kom op på siden af ham, og en spinkel vingeformet hånd lagde sig på hans skulder.

- Besøger du ham tit? sagde stemmen, - besøger du tit Svend?

En varm hinde boblede ud af drengens øjne.

- Ja, svarede han, - og jeg besøger ham mange forskellige steder.

- Tag mig med til de steder, sagde stemmen, - for jeg kan se, at du er trist.

Drengen trak vejret dybt ind.

- Men der er lang vej, sagde han, - og jeg kender ingen, der kan tåle at gå på den vej.

- Jeg kan, sagde stemmen.

- Nej, ikke hele vejen, sagde drengen.

- Jo, sagde stemmen, - *hele* vejen.

- Også hvis jeg fortæller dig, at man kan komme til at græde?
Stemmen lagde sig helt ind til drengens kind og sagde:
- Især derfor.

Et vindstød gik igen gennem de tomme træer, og det hvislede i græsstråene langs vejkannten.

- Okay, sagde drengen, - hvis du *virkelig* vil, så går vi hen til det første sted, jeg plejer at besøge Svend.

- Jeg vil virkelig, sagde stemmen.

- For at komme derhen skal vi ind af døren til et hus, sagde drengen.

- vi skal ind ad døren til det hus, jeg bor i.

Han lukkede øjnene og trådte et skridt frem. I det samme gik døren til en lille stue op, og i stuen sad tre mennesker i en hjørnesofa.

- Er du med? hviskede drengen?

- Jeg er med, sagde stemmen.

- Det er mig, der sidder der i midten, sagde drengen. - Og dér ved siden af mig sidder min mor, og hun har lige fortalt, at jeg skal have en lillesøster.

- Øj, du ser glad ud, sagde stemmen, - du smiler i hele ansigtet.

- Jeg *var* glad! sagde drengen. - Du *aner* ikke, hvor glad jeg var! Min mor og min papfar Jens havde ventet længe på at få et barn. I næsten fem år havde de prøvet, så nu skulle vi bare fejre det! Det er derfor, vi sidder og spiser købepizza med pepperoni og dåsecola. Jeg var så glad, at jeg ikke kunne sidde stille. Kan du se, at jeg hopper rundt på sofaen? Og det var lige midt i et hop, at jeg fandt på, at min lillesøster skulle hedde Margit!

- Margit?!? sagde stemmen, - sagde du virkelig Margit?

- Jep, snøftede drengen.

- Men hader du bare børn? sagde stemmen.

- Aarh, vist ikke ligefrem hader, blinkede drengen.

Han lo højt. Hans ansigt lyste mod den grå himmel.

- Men kom hun så til at hedde Margit, din lillesøster? sagde stemmen.

De havde stået længe og kigget ind i stuen.

- Nej, sagde drengen, og hans bryst hævede, som om det ikke havde plads nok til hans hjerte, - Hun kom så til at hedde Svend.

Da de havde set drengen hoppe og danse og lægge øret mod morens mave i endnu nogle minutter, lukkede drengen døren og de var igen tilbage på stien. Smilet om hans mund faldede et øjeblik.

- Hvor går du så hen, når du har været her? spurgte stemmen.

- Jeg åbner en anden dør, sagde drengen, - og inde bag den dør sidder jeg med en lillebitte bittelille mikro mini blød dejlig vidunderlig baby i armene.

I det samme gik døren til en hospitalsstue op. Solen skinnede ind af vinduet, og lyse skygger vuggede op ad væggene. Drengen sad foroverbøjet i en lænestol med en lille nyfødt i skødet. Foran ham på en skammel sad hans mor.

- Prøv at stikke din finger ned til hans hånd, smilede hun.

- Hvad sker der så? hviskede han.

- Prøv nu bare, sagde hun.

Drengen stak blidt sin finger ned, og babyen greb om den.

- Åhh, den kan lide mig! gispede han. - Den holder godt fast! Åhh!

Så kiggede han forskrækket op.

- Jeg kan ikke holde det ud. At den er så lille. Hvad nu hvis man taber den? Er der aldrig nogen, der kommer til at tabe deres babyer?

Hans mor lagde fingrene på barnets pande og strøg det fine hår.

- Det tror jeg ikke. Og det gør du heller ikke. For du bliver - nej, undskyld: du *er* allerede verdens bedste storebror!

Skyerne drev fra hinanden på himlen og et blegt lys åbnede sig over stien. Drengen trak sig forsigtigt ud af hospitalsstuen, og døren gik i.

- Du kan ikke blive derinde, selvom du gerne ville, sagde stemmen, -

du kan ikke blive derinde, vel?

- Nej, sagde drengen grådkvalt, - når jeg har siddet lidt med min lillebror, er jeg altid nødt til at gå.

- Hvor er du så nødt til at gå hen? spurgte stemmen.

I lang tid sagde drengen ikke noget. Vinden gik gennem hans øjenvipper, og ude på himlen vendte en lille flok fugle.

- Jeg skal et sted hen, der er så trist, at der ikke findes farver. Ikke én eneste farve. Alt på det sted er gråt og sort.

Han sank en klump.

- Det er et sted, hvor alle mennesker er alene, også selvom de er sammen.

- Der skal vi hen, sagde stemmen. - Er det langt herfra?

- Nej, det er altid tæt på, sagde drengen,

- men jeg kan ikke tage dig med. For ingen går frivilligt med derhen.

Stemmen lagde to varme hænder om drengens skuldre og holdt ham tæt ind til sig. Bag sig mærkede drengen et stærkt bryst banke.

- Uanset om du vil eller ej, så går jeg med, og jeg slipper dig ikke, sagde stemmen. - jeg slipper dig aldrig.

Drengen rystede lidt, og så trådte han frem i det grå eftermiddagslys. Midt mellem skyerne over stien gik en ny dør op.

Inde bagved sad hans mor i en ny hospitalsstue, men nu var det mørkt udenfor, og lyset var tændt. På brystet havde hun en lille dreng med ble på. Ud af hans ene næsebor gik en plastikslange, som var forbundet til et iltapparat, og der sad et stykke vat på den spinkle hånd.

- Kan du se ham? hviskede drengen.

- Du kan tro, jeg kan se ham, sagde stemmen.

- Kan du se, hvem det er?

- Jeg kan se, rystede stemmen, - at det er Svend.

Drengen nikkede.

- Her er han tre uger gammel, sagde han. - Tre uger og to dage og

seksten timer. Han ligger ovenpå min mor, fordi det er hende, han kender bedst. Han kender hendes duft og hendes hjertelyd og hendes mælk og hendes stemme, for han har jo ligget inde i hende så længe. Sygeplejerskerne sagde, at den bedste måde for ham at dø på var ovenpå hendes bryst. Sådan helt tæt, hjerte mod hjerte.

Drengen trak knap vejret, da han sagde det.

- Så døde han lige der? sagde stemmen.

- Ja, hviskede drengen, - og min mor kunne mærke, at nu fik han fred.

Brystet bag drengen slog vildt og hårdt, og himlen var helt stille.

- Men er det så dig, der står helt ovre ved vinduet? sagde stemmen forsigtigt, - er det dig der står ovre ved vinduet med næsen på glasset og ånder på ruden?

Da han sagde det, blev drengens krop helt kold og stiv.

- Er det dig?

- Det *ligner* mig, hviskede drengen, - men jeg tror ikke, det *er* mig. Jeg tror ikke helt, jeg var der.

Tårerne strømmede ned over hans kinder.

- Jeg tror, jeg glemte at være der.

I det samme blæste stemmen en tung, dyb, varm ånde ind i hans øre, og den hviskede:

- Du *var* der. Jeg kan se det helt tydeligt. Du var lige der, hvor du skulle være.

Et skydække trak hen over himlen, og stien blev grå nede under dem, som en vej der gik ud mod et større mørke. Uden en lyd gik døren til hospitalsstuen i.

- Hvad så nu, sagde stemmen, - hvor går du hen, når din bror har fået fred?

- Så går jeg, hviskede drengen, - så går jeg ind ad en port til en stor kirke.

Han trådte et skridt frem på stien og stirrede ligeud, og himlen sejlede i hans øjne. Lige foran dem gik en tung port op.

- Hver gang jeg skal herind, sagde drengen, - så bliver alt stille.

Det åndede tavst mod hans nakke.

- Jeg kan bedst lide at være alene i kirken, sagde drengen, - uden alle gæsterne. Kan du se kisten?

Stemmen nikkede.

- Man tror bare, det er en skotøjsæske, men nede i den ligger Svend i pyjamas. Synes du ikke, det er godt, han fik pyjamas på?

- Rigtig godt, sagde stemmen, - og jeg kan se, at du har givet ham en tegning med i kisten. En tegning af en lille babyhånd, der holder om en pegefinger.

Det gav et sæt i drengen.

- Kan du se det? gispede han. - Kan du se ind i kisten?

- Jeg kan se alt, svarede stemmen, - og det er en smuk tegning.

- Tak, smilede drengen. - Jeg lavede den, så han ikke skulle være helt alene ude i døden.

Stemmen strøg ham over håret og hviskede:

- Og det er han glad for.

I det samme lukkede porten til kirken, og de stod alene tilbage på vejen.

En kold blæst fløj ind mellem dem, mens skyernes store kontinenter drev forbi. Pludselig blev drengens ansigt tungt formørket, som hvis dagen med ét var blevet forvandlet til nat.

- Hvor går du så hen nu, sagde stemmen. - Hvor går du hen efter kirken?

- Åh, sagde drengen, - nu kommer det frygtelige.

Hans øjne voksede og blev strålende sorte.

- For nu er der ikke flere døre, hviskede han.

- Er der ikke flere døre? sagde stemmen.

- Nej, efter kirken er der ikke flere døre. Ikke flere steder at gå hen.

Det er frygteligt.

Drengen lukkede øjnene og begyndte at græde. Han græd, til alt blev stille omkring ham. Da han kom til sig selv igen, var han blevet alene.

Han råbte og kaldte men fik ingen svar.

Først da han var nået halvvejs hjem ad stien, hørte han stemmen. Den kom ovenfra, og da drengen kiggede op, nåede han lige at se det sidste af en skikkelse, der forsvandt i en lysende port på himlen. Og han hørte det så tydeligt, at hans hjerte sprang:

- Der er en dør mere. Og jeg passer godt på lille Svend.

Iben Krogsdal, 2018